

A SÁRKÁNY JELE

„Szereted a rejtélyeket,
a fantasyt és a sárkányokat?
Akkor ez tetszeni fog!”
– *School Library Journal*

fine
selection

JAYMIN EVE

JAYMIN EVE

A
SÁRKÁNY
Szuperlények
börtöne 1. JELE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. fejezet

A FEJEM NAGYOT KOPPANT AZ ASZTALON. Azonnal felriadtam, és sűrűn pislogtam. Mi a fene történt az imént?

– Elnézést, Miss Lebron, csak nem untatom? – Magas, barna bőrrű tanárom vészjóslón magasodott az asztalom fölé.

A francba, már megint elaludtam órán! Az átkozott Compass fiúvérek tehetnek róla, egész éjszaka az erdőt róttam miattuk. Megint a börtönt kerestük, de nem jártunk sikerrel.

– Elnézést, uram – feleltem, lejjebb csúszva a székemen. Végighúztam a kezemet a számon, hogy ellenőrizzem, szunyókálás közben nem nyálaztam-e össze az arcomat.

A többi idős vámpírhoz hasonlóan a történelemtanárunk, Mr. Vendir Vamissa emlékezetében is élénken élt még a természetfeletiek között dúló háború, amikor az alakváltók és a vámpírok az ellentétes oldalon harcoltak, úgyhogy meg sem lepődtem azon, hogy sziszegve és kopasz feje biccentésével nyugtázta a helyzetet. Amikor visszaért az osztályterem elejébe, újabb sötét pillantást lövellt felém. Én túl erős vagyok ahhoz, hogy a tekintetével megigézzem, de akkor is ijesztő, ha egy vámpírral nézel farkasszemet. Szerencsére

folytatta az óra témáját onnan, ahol abbahagyta: a Lajhárember eredeténél. Csoda, hogy elaludtam?

Jacob Compass – a legjobb barátaim, a négyes ikrek egyike – oldalba bökött.

– Szép munka, Jessa! Sikerült felhúznod a vámpírt vacsora előtt.

Összeráncoltam a homlokom, és ránéztem.

– Te seggfej, miért nem ébresztettél fel? – morogtam.

Jacob fűzőld szeméből egyértelműen kiolvasható volt, hogy jól szórakozik.

– Hé, legszívesebben otthon maradtam volna tegnap éjszaka, de Tysont muszáj szó nélkül követni, amikor előáll *briliáns* tervével.

– Ujjbegyei között apró, narancssárga lángnyelv kelt életre. Jacob a tündérek közé tartozik, akiket mi tündéknek hívunk. Az összes elemnek tudnak parancsolni, bár ő túlzott érdeklődést mutat a tűz iránt.

Tyson megpördült a székében, egyik hosszú ujjával Jacob felé bökött.

– Ne zavarjon, hogy itt ülök, seggarc!

Úgy ismerem a fivéreket, mint a tenyeremet, ezért biztos voltam benne, hogy Tyson, a boszorkánymester orrba akarta vágni a testvérét. Csupán az elfuserált ültetési rend mentett meg minket az ökölharctól. Tyson ugyanis az előttünk lévő sorban ült.

Jacob, Tyson, Braxton és Maximus Compass közel huszonkét éve a legjobb barátaim. Négyes ikrek, akik a természet vagy a genetika furcsa játéka következtében négy különböző természetfeletti lény lelkét hordozzák magukban.

Kis falkánk tagjai korábban alapvető oktatásban és speciális képzésben részesültek, jelenleg pedig egy természetfelettieknek fenntartott magánfőiskolán tanulunk. A paranormális közösség hatezer

tagja él a városunkban, a connecticuti Stratfordban. Boszorkánybűbáj védi a határainkat és tántorít el minden embert a behatolástól, aminek rendkívül fontos oka van: a városunk egy átjáró, egy őrző-védő közösség. Megóvjuk a sebezhető, ártatlan emberi lényeket attól a sötétségtől, aminek a létezéséről fogalmuk sincs. Továbbá Stratfordban működik az egyik természetfeletti börtön, ahol a legelvetemültebb gonosztevőket tartják fogva.

– Akkor ma este kiruccanunk? – kérdezte Maximus, a vámpír, baráti társaságunk fenegyereke.

– Nem, Jessa fáradt. És óra után a tanács gyűlést tart – dünnyögte a mellettem ülő Braxton.

Folyamatos beszélgetésünk miatt a tanár újfent ránk sziszegett. Ilyen kis teremben egy vámpír hallásával minden szó kivehető volt. Befogtuk a szánkat, és úgy tettünk, mintha figyelnénk, de mindhiába. Vendir arkifejezése azt sugallta, hogy ideje megtanulnom, mi a tisztelet. Vagy a félelem. Naná, hogy ilyen marhasággal nem próbálkozik a Compass fivéreknel. Időnként rühellem, hogy alacsony vagyok, és nő. Habár az, hogy alábecsülnek, néha üdítően ironikus tud lenni.

Vendir ismét villámgyorsan az asztalomnál termett, osztálytársaim tekintetétől kísérve.

– A saját érdekében kérem, Jessa, hogy többé ne szakítsa félbe az órát! Ne húzza ki a gyufát! Ha akarom, meg tudom keseríteni az életét.

Basszus!

Az egy dolog, hogy megfedd, de hogy megfenyeget a Compass fivérek füle hallatára... azt nagyon rosszul tette. Egy pillanattal később mind a négyen talpon voltak. Én is így tettem, mert a bennem élő farkas farkavezér ki nem állhatja, ha férfiak tornyosulnak fölem,

habár többségük jó harminc centit ver az én százhatvannégyes magasságomra... Igen, alacsony vagyok. A teremtem miatt is egyfajta sebezhetőség leng körbe, de csak amíg ki nem nyitom a szám.

– Azt hiszem, jobb, ha nyugton maradsz, Jessa. – Braxton könnyed hangot ütött meg, de sötétkéék szeme szikrákat szórt. – Nem szeretném egy vámpírral bemocskolni a ruhámat.

– Brax. – A karjára tettem a kezem, remélve, hogy sikerül megnyugtatom. Braxton sárkányváltó, és ha elveszti az önuralmát, akkor nem csak néhány paranormális leli halálát. – Ne is törődj vele! Semmi gond, és ami a legfontosabb, a farkas énem is jól van.

Más lett volna a helyzet, ha a vámpír a bennem élő állatot piszkálta volna, de a farkas energiája alig örvénylett bennem. Csupán egy kis kellemetlenségnek érzékeltük a gyengébb vámpír tanárt. Ha a helyzet úgy kívánná, nem lenne szükségem a négyes ikrekre ahhoz, hogy szembeszálljak Vendirrel.

A vámpír tudta, hogy túlerővel néz szembe, ezért lehajtotta a fejét, és visszavonult a terem elejébe. Arca kifejezéstelen volt, de résznyire húzott szemében harag tüze lobogott, metszőfogai kivillantak, a kezén lévő karmok pedig úgy begömbültek, mintha soha nem akarnának kiegyenesedni. Az ikrek még pár pillanatig állva maradtak, hogy tudatosítsák az álláspontukat, majd leültek. A körülöttünk lévő harminc diákból áradó nyugtalanság lassan eloszlott. A legtöbb csalódottnak tűnt. Egy jó kis bunyóra számítottak. Mit is mondhatnék? A többségünk ragadozó, és velünk született élvezetet lelünk egy véres összecsapásban.

Oldalra sandítva feltűnt, hogy Braxton milyen mereven ül a széken. Arca tökéletes nyugalmat árasztott, de én jól ismerem. Ki volt akadva.

Braxton a csoport legvédelmezőbb tagja. Talán azért, mert mindketten alakváltók vagyunk, de egyik fivére sem pályolgat annyit, mint Braxton. Bár mindannyian idegesítőek és túlzottan atyáskodóak tudnak lenni. Szerencsére a farkas énem a falka tagjaiként tekint rájuk, habár falkavezérként mindig idegesít, amikor valaki megpróbálja megmondani, mit tegyek. Apám, Jonathon Lebron, egy rendkívül tököses pasas, a farkasváltók falkavezére és az összes alakváltó faj legfelsőbb tanácsának feje vérvonala révén domináns alakváltó vagyok. Arra képezett ki, hogy egy nap átvegyem a falka irányítását. Erős vagyok, az egyik leghatalmasabb farkasváltó, aki az Egyesült Államokban született.

Talán ez az oka, amiért a Compass fivérekkal annyira közel állunk egymáshoz. Ők is rendkívüli erővel rendelkeznek, és egyszer majd az Amerikai Természetfeletti Tanács tagjai lesznek. Három év múlva váltják le a jelenlegi tanácstagokat.

Maximus vámpír, Braxton alakváltó, Jacob tünde, Tyson pedig mágiahasználó, azaz boszorkánymester. Tehát a tanács négy posztját fogják betölteni. Az ötödik fajt a féltündék alkotják: sellők, vízköpők, trollok, koboldok, apró tündérkéek, ördögfiókák, kentaurok és hasonlók. Gyakorlatilag minden olyan teremtmény ebbe a csoportba tartozik, amelyek sose tudnának észrevétlenül elvegyülni az emberek világában. A Compass család tagjai között csak a féltündék képviselői nem találhatók meg.

A figyelmemet ismét a tanterem eleje vonta magára a hirtelen témaváltás miatt. A tanár épp a történelem során elhunyt híres farkasváltók haláláról beszélt, különös részletességgel taglalva a gyenge pontjainkat. Halkan kinevettem. A vámpír üzenete nem is lehetett volna ennél egyértelműbb. Valószínűleg a haláloamat tervezgette

előadás közben, de mivel túl gyenge volt, ezért csak annyira futotta neki, hogy eljátszott a gondolattal.

A mellettem ülő Jacob halkán dúdolni kezdett. A tündék imádnak balladákat énekelni. Napokig tudnám hallgatni bársonyos hangját. Mind a négy fivér a terem különböző pontjaira meredt. A rohadékoknak szerencsájuk van, zseninek születtek, ezért sosem kell odafigyelniük órákon. Az igazat megvallva még a paranormális közösségben is rejtélynek számítanak. Már az is elég különös, hogy két ritka hibrid – egy vámpír-boszorkány anya és egy alakváltó-tünde apa – gyermekei. Rendkívül szokatlan dolognak számít, hogy a hibrideknek utódaik szülessenek. Az meg aztán végképp fejtörést okozott mindenkinek, hogy a négyes ikrek hogyan tudtak szert tenni négy teljesen különböző természetfeletti képességre. Még hozzá fajtatisztaként.

Vendir befejezte a farkasok kinyiffantásához szükséges hat gyenge pont ismertetését – micsoda seggfej! –, majd meglengette a kezét, és hátat fordított nekünk.

– Ma korábban befejezzük. Mindenki menjen a városházára!

Egy alacsony, tömzsi troll nyomakodott el a padsorok között, arébb húzódva helyet adtam neki. Sose állj a trollok útjába, olyanok, mint egy gőzmozdony.

Az osztályunkba mindenféle természetfeletti lény jár. Főiskolára huszonöt éves korunkig járunk, azután döntünk a karrier felől. Számos munkalehetőség közül válogathatunk, sok a börtönhöz kapcsolódik. Vanguard az Egyesült Államok rejtett, titkos paranormális börtöne, és a Stratfordot határoló erdő mélyén bújik meg. A tanácstagokon és a börtönben dolgozókon kívül senki sem ismeri a pontos helyét. A srácokkal régóta keressük a bejáratot, de eddig nem találtuk meg. Tegnap éjszaka is kint jártunk. Tyson úgy

vélte, nyomra bukkant. Nemsokára a tanács vezetőivé lépnek elő, ezért rettentően idegesíti őket, hogy elhallgatják előlük a börtönnel kapcsolatos információkat. Ezért a saját kezükbe vették az irányítást.

Aminek az lett a vége, hogy sár borított olyan helyeken, amiket nem nevezhetek meg, és szerezttem egy kullancsot a hátsómba, így kijelenthetjük, hogy a boszorkánymester megérezése egyértelműen zsákutca volt. Nem ez volt az első alkalom, hogy a Compass fivérek tévútra vezettek, és nem is az utolsó.

Óra után elvegyültem a városháza felé igyekvő több száz fős sokaságban. A fiúk megígérték, hogy később csatlakoznak hozzám, mert mindegyiknek akadt valami *elintéznivalója*, amiről valószínűleg jobb, ha nem tudok. A városi gyűlés fél óra múlva kezdődik, úgyhogy sietniük kell, ha nem akarnak lemaradni róla.

Stratford körkörös felépítésű, nem túl nagy város. Részei a központban álló hatalmas, égbe törő szökőkúttól terjeszkednek kifelé. A városháza kőből és téglából épült, régies stílusban, amit a homlokzaton található két óriási, kézzel faragott kőszobor és a súlyos ablakkeretek is tovább fokoznak. Az épület a szökőkúttól jobbra helyezkedik el, a terület jelentős részét elfoglalva.

Apám akkor ért utol, mikor épp beléptem volna az épület maszszív, kétszárnyas bejárati ajtaján. A vállamat átölelve az oldalsó füves területre vezetett. Mosolyogva sötétkék szemébe néztem, ami pont olyan, mint az enyéem. A haja szőke, az enyéem azonban olyan fekete, hogy napsütésben szinte kéknek hat. Apám nem tűnik sokkal idősebbnek nálam. A paranormálisok ugyanis nagyon lassan öregszenek. A legtöbben jó nyolcszáz, de akár még annál is hosszabb ideig élhetnek.

– Szervusz, kincsem! – Jonathon lehajolt és megölelt. Alakváltó létére nem magas, de mit számít a méret, ha olyan erő árad belőle, ami azt sugallja, hogy bármikor elbánik veled. Apám vasmarokkal irányítja a falkát, de velem szemben olyan, mint egy szelíd farkaskölyök... kieresztett karmokkal. Mindkét kezével megragadta a felkaromat.

– Mondanom kell neked valamit még a gyűlés előtt. Nyugtalanító híreket kaptunk.

Szólásra nyitottam a szám, de egy kiáltás félbeszakított.

– Jessa!

Körbenéztem, és észrevettem az integető Jacobot. A fivéreivel volt, épp a kövezett, központi árkádsor alatt haladtak át. A közelemben lévő vámpír és alakváltó lányok úgy vihorásztak, mint akik meghibbantak. Valami okból kifolyólag ezek a srácok képesek ostoba ember nőstényt varázsolni a hideg vérű ragadozókból. Egészen elképesztő volt látni, ahogy a négyes ikrek elhessentik őket. A legtöbben csak azért bámulták őket, hogy az ujjuk köré csavarják a tanács jövőbeni vezetőit. Igen, ennyire felszínesek vagyunk. És bár a Compass fiúk nem igazán válogatósak, nem szeretik a rajongás ilyen megnyilvánulását.

Rámordultam egy világosszőke hajú farkasváltóra.

– Legyen már tartásod! – A fenébe is, három másodperc választja el attól, hogy kicsöppenjen a nyála!

A szőke lesütötte a szemét, mert nem volt elég domináns ahhoz, hogy túl sokáig állja a tekintetemet. A fejemet ingatva elfordultam. Egyenes, tintafekete hajam selymes fürtjei csupasz vállamat simogatták. Vérbeli alakváltóként csak egy topot és rövidnadrágot viseltem, könnyen levehető ruhadarabokat, arra az esetre, ha farkas énemnek menekülőre kell fognia.

– Ne feledd, Jess – vonta magára apám a figyelmemet –, hogy te nem úgy látod ezeket a fiúkat, mint a többi lány.

Résnyire húzott szemmel elfordultam, és szemügyre vettem az ikreket, akik előtt szétnyílt a tömeg. Fogalmam sincs, miről beszél apám. Tökéletesen látom őket. A látásom rendkívüli, majdnem olyan jó, mint a sasváltóknak.

A fivérek jó pár fejjel magasabbak a többiekénél. Nagyon hasonlóak, mégis rendkívül különbözőek. Elképesztően gyönyörűek: olajbarna bőr, markáns állkapocs, tökéletes, egyenes orr és gödröcskék. Igen, a rohadékoknak még gödröcskéik is vannak. De cukinak nem nevezném őket – szívdöglesztőek és határozottak, de ordít róluk, hogy elpusztítanak, ha az útjukba állsz.

Braxton pár lépéssel a fivérei előtt járt. Majd' kétméteres magasságával természetes alakváltó, ami érthető egy sárkány esetében. A bőrszíne pár árnyalattal sötétebb a fivéreinél, éjfekete haja pedig kiemeli gyönyörű, kék szemét, ami olyan ragyogó, mint a tavaszi égbolt. Tyson, a boszorkánymester barna hajú, amibe egy kis vörös is vegyül. Kicsivel hosszabban hordja, mint a fivérei, de így is csak a fülcimpáját súrolja. Szeme mézbarna, szelíd és kedves, kivéve, amikor épp varázsol, mert akkor aranyban tündököl, és olyankor jobb azonnal olajra lépni. Jacob, a tünde, kicsivel alacsonyabb és kecsesebb, mint a fivérei, de attól még robusztus. A szeme zöld, mint a friss tavaszi hajtás, a haja pedig olyan szőke, hogy szinte férnek tetszik. A sereghajtó Maximus volt, a vámpír, négyük közül a legtermetesebb. Pizkosszőke haja sötétbarna szemébe hullott. Azonnal lehet tudni, mikor változik át vámpírrá, olyankor ugyanis kimeresztí a szemfogait, és a szeme elsötétül.

Igen, mindannyian kivételesek, de ha a legkülönlegesebbet kellene kiválasztanom, akkor azt mondanám, hogy Braxton kicsivel

közelebb áll a szívemhez, mint a másik három. Braxton a legeslegjobb barátom.

Szemrebbenés nélkül meghalnék vagy ölnék is értük, és tudom, hogy ők is ugyanígy éreznek velem kapcsolatban. Sosem sikerült barátokat szereznem a saját falkámban. Persze ehhez biztos „csodálatos” személyiségem is hozzájárult. De még ha nem is lenne gond a viselkedésemmel, a falkavezér lányaként akkor is inkább félelmet és tiszteletet ébresztenek, nem baráti érzéseket. Szerencsésnek mondhatom magam, amiért vannak nekem a fiúk.

Bár Jonathon nyugodtnak tűnt, a farkas énje szemén keresztül nézett rám. Kék szeme elsötétült, és sárgás árnyalatot öltött a pupilla körül.

– Mennem kell. Kristoff behívja a tanácsstagokat.

Á, ez megmagyarázza a farkas én jelenlétét. Ki nem állhatja, ha az a seggfej utasítja.

Az Amerikai Természetfeletti Tanács – aminek vezetését a fiúk pár év múlva átveszik – igazgatja Stratfordot és Vanguardot. Jelenleg Kristoff Krass a mágiahasználók feje, és ahogy már említettem, egy seggfej. A hórihorgas, sovány és behízeglő modorú varázsló elképesztően erős, és örülten szerelmes saját csodálatos személyiségébe. A lánya, Giselda, boszorkány, egyben az ŐE-m, azaz ősellenségem. Többször is öltre mentünk már, és valószínűleg Tyson községe védett meg a csaj sunyi módszereitől. A mágia alattomos, lassan mozog és nehéz észlelni. Farkasösztönömnek hála felismerem a varázsigéket, a hazugságokról nem is beszélve, főleg ha egy villás nyelv potyogtatja ki őket.

Megállítottam apát, aki épp távozni készült.

– Várj, mit akartál mondani?

Ismét összekapcsolódott a tekintetünk.

– Igaz is, ne haragudj. Nincs sok időm, de nem engedhetem, hogy felkészületlenül érjen a hír, különben a farkas éned kerekedik felül.

Remek, ez ígéretesen hangzik.

– Anyád visszatért – hadarta egy szuszra.

Rezzenéstelen arccal meredtem rá, majd éreztem, hogy forró lávafolyam indul el a mellkasomból, ami az agyamban teljesedett ki. Mire szavakba tudtam önteni a dühömet, majd’ felrobbantam.

Hangos káromkodásözön zúdult ki a számon.

– Hogy engedhetted, hogy visszajöjjön ide? Hiszen elhagyott minket! Soha többé nem akarom látni azt a szukát!

Mivel anyám maga is farkas, a *szukát* szó szerint értettem. Jonathon elkapta a pillantásomat, a szemén keresztül most még inkább a farkas énje nézett rám. Falkavezér lévén elég erős lettem volna ahhoz, hogy provokáljam, de sose tennék ilyet. Vonakodva lesütöttem a szemem, bár az érzelmeim üvöltve követelték, hogy engedjek nekik szabad folyást.

Elengedte a karomat, majd az állam alá nyúlt, és felemelte a fejemet, hogy a szemébe nézhessek. Ebben a küzdelemben egyenlő partnernek tekintett.

– Én kértem, hogy térjen vissza. Sok mindent nem értesz még, de ő mindig az anyád marad.

Vadul ráztam a fejem.

– Mennem kell, Jess. – Megpusztilta az arcomat, és a városháza felé vette az irányt.

A kezem remegett, a farkas énem azért küzdött, hogy átvegye felettem az irányítást. Már pusztán a gondolat, hogy az a nő a közelben van, arra sarkallt, hogy átváltozzak és futásnak eredjek. Nem érdekel, mit mond apa. Nekem nincs anyám.

– Mi történt? – Braxton egyik hatalmas keze a lapockáim között csupasz bőrfelületen landolt. Az érintés megnyugtató volt, és kisé enyhítette a remegésemet. De még így sem voltam képes azonnal válaszolni.

– Lienda visszatért – felelte Maximus. Egy-null a vámpírhallás javára.

– Basszus! – morogta Braxton. – Mégis hogy képzei Jonathon, hogy visszaengedi azt a ribancot Stratfordba?

A város elhagyásához vagy a városba való belépéshez a tanács engedélyére van szükség. Nagyon sok óvintézkedés szövi át Stratfordot és a környező erdőt, leginkább azért, hogy meggátolja az emberek behatolását, és azt, hogy a paranormálisok megpróbálják kiszabadítani bűnöző cimboráikat a börtönből.

– Azt mondta, hogy okkal engedte vissza – közöltem fojtott, mély, morgó hangon. – Ha bent van, azt hiszem, szükségem lesz egy kis segítségre – ne engedjétek, hogy kinyírrjam!

Jacob beletúrt a hajába.

– Ajj, Jessa cica, ne tedd tönkre a szórakozásunkat! Ezer éve nem tettünk el senkit láb alól.

Belebokszoltam, amiért ilyen idiótán viselkedik. Általában mind az öten tartózkodunk az erőszaktól, nem hálnak meg körülöttünk természetfelettiek. Bár időnként horogra akad egy nyúl, de tiszteséges küzdelemben.

– Gyertek... – szólalt meg Tyson higgadtan. – Helyet kell találnunk. Van egy olyan érzésem, hogy ma este valami komoly dologról lesz szó.

A boszorkánymesterek a természetből és az istenekből merítik az erejüket. Tysonnak a világegyetem *üzen* varázslás közben. És vagy

tényleg így van, vagy dugdos valahol egy orákulumot, mert gyakran szivárogtat aranyat érő belső infókat.

Könyökölve, egymást taszigálva küzdöttünk a domináns pozícióért, hogy mi vezessük a kis csapatot. Végül Braxton a földre taszította Tysont és Jacobot, majd a mellkasából feltörő morgó nevetés kíséretében a vállára kapott, és végigvonult velem a tömegen a tekintélyt parancsoló városháza felé. Arcok fordultak felénk, de gyorsan elkapták a pillantásukat. Amikor Braxton letett, végigsimítottam forró homlokomon. Meleg van a teremben. Máris levert a víz.

Tyson szorosan a sarkunkban volt.

– Igazi barom vagy. Ugye, tudod? – Az ütés pontosan Braxton bicepszén landolt, de a sárkányváltó szinte meg se rezzent. – Nem árt, ha ma este résnyire nyitva hagyod a szemed.

– Én nyitott szemmel alszom. Senki sem tud rajtam ütni. – Braxton elbizakodott. Bár ő inkább a magabiztos szót használja. Talán egy kissé mindkettő.

A terem közepén találtunk helyet. Azon kevesek közé tartozunk, akik szakítottak a faji klikkesedéssel, ezért egymás mellé ültünk. Az előttünk lévő emelvényen sorakoztak a tanács vezetői. Az apámon és Kristoffon, vagyis az alakváltók és a mágiahasználók vezérén kívül ott volt még Julianna Medow, a száznyolcvan centiméter magas, elképesztően gyönyörű, vörös hajú vámpír; Zöldvidéki Galiani, egy férfi tünde, hosszú, selymes, szőke hajjal, macskaszerű arcvonásokkal és olyan kecses mozgással, amitől inkább érzem magam elefántváltónak, mint farkasnak; és a féltündék vezére, a Keletvidéki trollok feje, Torag. Százhusz centiméter magas, és ugyanolyan széles. Foltokban jelentkező bőrfelülete és kemény „kérge” miatt egy facsemetére hasonlít. Mélyen ülő, apró szeme felett hosszú, keskeny

orr ül. Jószívű troll. Vele együtt nőttem fel. Apám régi barátja, és sok időt tölt az otthonunkban.

Fészkelődtem a párnázott széken, hogy kényelmesebben üljek, de közben végig a vezetőkön tartottam a szemem. Úgy tűnt, valami komoly dolgot vitatnak meg egymás között. Jonathon elkapta a pillantásomat, és biztató mosolyt küldött felém, de merev testtartása nyugtalanságról árulkodott. Vajon csak anyám visszatérése miatt? De ez miért befolyásolná a tanácsstagok viselkedését? Hacsak nem utálják ők is mindannyian. Ami nem lepne meg.

És ha már így szóba jött...

Felálltam, és körbenéztem a teremben, aminek a nagy része már megtelt. Nem emlékszem, hogy néz ki Lienda. Vicces, hogy senki, akivel beszéltem, nem emlékezett semmi különlegesre vele kapcsolatban, de egyszer láttam róla egy képet. Tudtam, hogy kiszúrnám a tömegben. Hasonlítunk egymásra, csak neki elképesztően világosszőke a haja. A fene tudja, kitől örököltem a hajszínem.

Azonnal meggyőződtem róla, a szememmel és az orrommal, hogy nincs a teremben, hacsak nem egy mágiahasználó segítségével rejtőzködik. A székre visszaereszkedve be kellett préselnem magam Braxton és Maximus közé. A szemetek folyton ezt csinálják, hosszú karjukkal megpróbálják kisajátítani a helyemet. Épp azt fontolgattam, érdemes-e a könyökömmel harcot indítani a területért, amikor a gyomrom úgy döntött, hogy egy hangos korgással jelzi a jelenlétét. Hangja visszhangzott a teremben. Felnyögtem, kezemet a hasamra szorítottam, amit a fiúk természetesen rögtön kihasználtak. Még jobban összehúzódtam, a szuszt is kiszorítva belőlem.

Remélem, nemsokára kezdődik a megbeszélés. Amikor Liendát kerestem, láttam, hogy a terem egész szépen megtelt. Több mint kétezren jöttek el, vagyis a közösség egyharmada volt jelen. Ismét a

tanácstagokra néztem. A csudába, csipkedjétek magatokat, és nyisátok már meg a gyűlést! Éhen veszek! Nem ebédeltem, mert késésben voltam a fegyverekről szóló óráról, de most a vacsora távoli álomnak tűnt csupán. Ez nem maradt titok egy paranormálisokkal teli teremben, tekintve, hogy a gyomrom hangot adott az elégedetlenségének.

Aztán kezdetét vette a csipkelődés.

A dilinyós Jacob nyitotta a sort.

– Bakker, zárkózzatok be, és védjétek magatokat! Jessa éhes. Mostantól mindenki magáért felel!

– Ez felhívás harcra, tünde! – jelentettem ki, majd kissé szabad utat engedve a farkas énemnek átvetettem magam Braxtonon. Jacob visszavonulót fűjt.

Színlelt aggodalommal mindkét kezét a magasba emelte.

– Atyaég, rám támad, Brax! Add ide a vészhelyzetre tartogatott jutalomfalatkákat! – Felmordultam, és erőteljesen a mellkasába boksoltam, ami valószínűleg nagyobb fájdalmat okozott a kezemnek, mint neki, de azért többé-kevésbé elégedett voltam domináns fellépésemmel.

A gyomrom ismét kordult egyet, ezúttal még hangosabban. Ezen a ponton Braxton, Jacob és Maximus gyakorlatilag a földön fetrengtek a röhögéstől, hangosan visítva. Tyson a mellette ülő boszorkánnyal kezdett flörtölni, úgyhogy ránk se bagózott.

Finoman fogalmazva is nagy szerepet tölt be az életemben az étel iránti szerelem. Ha vacsoráról van szó, simán felveszem a versenyt ezekkel az égimeszelő srácokkal. Imádok enni, jó? Ráadásul alakváltó vagyok, szóval gyors az anyagcserém. Kövérnek nem mondanám magam, csak formásnak, és szeretem a domborulataimat. Nem szándékozom megválni tőlük, így adja magát az a logikus

következtetés, hogy ehhez ennem kell. A hím paranormálisoknak is bejön a testalkatom. Ugyan nincs túl sok barátom, de bizonyos értelemben népszerű vagyok. Most mit tagadjam? Mi, farkasok barátságos népség vagyunk.

A srácokat még mindig rázta a röhögés, ezért úgy döntöttem, hogy visszavágok nekik, amennyire tőlem telik. Ritkán viselkedem úgy a társaságukban, mint egy lány – időnként úgy vélem, hogy ha nem lennének melleim, el is feledkeznének arról, hogy nő vagyok –, de most helyénvalónak éreztem néhány hamis könnycseppet elejteni.

– Igazatok van, srácok – szólaltam meg lesújtva. Még kissé le is sütöttem a szemem, ami fájt a farkas énemnek, de megértette a helyzetet. – Talán valóban rám férne, hogy kevesebbet egyek. Szóval, értitek... hogy leadjak pár kilót. – A nevetésük azonnal elhalt, a tekintetük döbbenetről árulkodott.

Braxton tért először magához.

– Csak viccelsz, ugye? – Tűzben égő szemmel kihúzta magát. – Ha ezt csinálod, egy nyavalyás steakkal fogok utánad kajtatni... éjjel-nappal. – A hangja fenyegetően elmélyült az utolsó szónál.

– És jégkrémmel – tette hozzá Maximus. Jól tudják, hogy minden édességet imádok. A cukor a gyengém. – Ha csak egy centit is veszítesz abból a formás popóból, akkor többé nem lehetünk barátok. – Karba tette a kezét, így végre felszabadult egy kis hely mellette.

A plafonra emeltem a szemem. Braxton és Maximus válasza nem lepett meg. A ragadozó természetfeletti megglehetősen gyakorlatiasak és szexuálisan túlfűtöttek.

A három Compass fivérre szegeztem a szemem. Állták a pillantásomat, gondterhelt arcot vágtak, és mindhárman összevonták a

szemöldöküket. Az idioták tényleg aggódtak miattam. Képtelen voltam tovább fapofát vágni. A szám mosolyra görbült, és ahogy kitört belőlem a nevetés, feléjük lendítettem a karomat.

– Úgy ismertek, mint aki egy srác kedvéért lemond az evésről?

– Felmutattam a középső ujjamat, amit az alakváltók körében kedvelt másik sértő gesztus követett.

Riposztjukat a tanácsstagok szakították félbe, akik készen álltak megnyitni a gyűlést. Braxton hozzám hajolt.

– Csak hogy tudd, ma este nem osztozom veled a desszerten.

Ó, de aljas! Pedig mindig félretesz nekem egy kicsit. Sose elégedek meg azzal, ami a tányéromon van. Szomorú szemmel néztem rá, de ő csak a fejét ingatta. A fenébe, a csajos repertoárom már kétszer is hidegen hagyta ma délután! A gond csak az, hogy nem játszottam meg magam. A sütihiány gondolata tényleg elszomorított.

Kristoff az emelvény közepén állt, a kedvenc helyén.

– Csendet kérünk! – szólalt meg, mire mindenki elhallgatott. Mindannyian tisztában voltunk vele, hogy nem ajánlatos ellentmondani a tanács vezetőinek, a személyes erőviszonyokról függetlenül. – Köszönöm mindnyájatoknak, hogy időt szakítottatok havi gyűlésünkre. Sok mindent kell megbeszelnünk. Kérjük, legyetek türelemmel, amíg ismertetjük a tényeket. Sokkoló híreket kaptunk, de ne aggódjatok, értesülni fogtok... szinte mindenről.

Na, persze. Mármint azokról a részletekről, amiket hajlandóak elmondani. A tanácsunk úgy működik, mint bármely hatalommal bíró csoport. Akkor tudják a legjobban ellenőrzésük alatt tartani az eseményeket, amikor a lakosság többsége homályban tapogatozik a részleteket illetően. Például, hogy hol van a börtön, aminek védelmére az életünket kellene szentelnünk. Ezúttal úgy tűnt, a hír a börtönhálózattal kapcsolatos.

Julianna azonnal a közepébe vágott.

– Valakik a múlt hónapban beszivárogtak a romániai, görögországi, japán és skóciai börtönökbe. – Gyönyörű arca rezzenéstelen maradt a teremben felhangzó felhördülések ellenére. – Nagyon sok rab megszökött. A hozzánk eljuttatott információk alapján úgy tűnik, hogy a rendszerünk ellen indított világméretű csapással nézünk szembe.

Előrébb csúsztam a széken. Az egész világot behálózzák a titkos paranormális börtönök, legalább egy található minden kontinensen. A természetfelettiéek száma jóval elmarad az emberekével szemben, ezért Amerikában – a mérete ellenére – elég egy börtön. És Stratford féltve őrzött Vanguardjához hasonlóan nagyon keveset tudunk a többi börtönről. Még sose hallottam ehhez fogható tömeges szökésről.

– Belső munkának tűnik – motyogta a mellettem ülő Braxton.

Felé fordultam, a tekintetünk találkozott. A szemem körüli finom bőr megfeszült, ahogy a szavai eljutottak az agyamig. Egyet-értettem vele, és biztos voltam benne, hogy ez a tény jelentősen leszűkíti majd a gyanúsítottak körét.

Ekkor Jonathon vette át a szót.

– Nem akarunk pánikot kelteni. Nincs információnk arról, hogy Vanguardot támadás fenyegetné, a védelmünk pedig szilárd. – Megnyugtató vibrálást küldött a levegőbe, amivel, érélyes fal-kavezér lévén, lecsillapította még a nem alakváltók kedélyeit is. – Megerősítettük a védelmet, és mindenkit arra kérünk, hogy egy kis ideig ne mászkáljon egyedül az erdőben.

Szelíd tekintetét rám szegezte. Nyugodt arckifejezést vettem fel, a szemem pedig tágra nyitottam, mintha ártatlan lennék. Semmi sem kerüli el apám figyelmét. Tudta, hogy mit csinálunk a Compass

fivérekkel. Eddig nem vett róla tudomást, de most kisejlett a figyelmeztetés a hangjából. Többé nem mászkálhatunk éjszaka a börtönt keresve, ami elkészeríti majd a srácokat. Felettébb idegesíti őket, hogy megtagadták tőlük a börtön megtekintésének jogát.

Jonathon befejezte a beszédét.

– Tájékoztatni fogunk benneteket a fejleményekről. Reményeink szerint hamarosan igazságszolgáltatás elé állítjuk a bűnösöket, akik akkor majd másmilyen minőségben kerülnek be a börtönbe.

A következő hírt Galiani tálalta.

– Egy jó barátom holttestét ma reggel fedezték fel az erdő szélén.

Ismét fojtott kiáltások és káromkodások töltötték meg a termet. Basszus, ma délután aztán tényleg durva hírekkel bombáznak minket. Egy halott tünde. Rohadt nehéz megölni azokat, akik képesek parancsolni az elemeknek, de akkor meg mi történt? Jacobra néztem. Mindig szörnyű érzés elveszteni valakit a saját fajtádból. Láttam, hogy reszket a mellkasa, a haragja kézzelfogható volt. Mereven ült Braxton mellett.

Galiani folytatta.

– Jelenleg is folyik a nyomozás, és meglehetősen egyértelműnek tűnik, hogy nem természetes halált halt. Nem tűrjük, hogy paranormálisok gyilkolják egymást. Bárki is vett részt benne, ajánlom, hogy még az előtt adja föl magát, hogy rájövök az igazságra. Ha magyarázattal tud szolgálni, akkor talán kevésbé súlyos büntetést szabunk ki rá.

Ezt kétlem, ugyanis a tündék a legerélyesebbek. A problémák többségéhez hűvös, szenvtelen módon közelítenek. És ez különbözteti meg őket tőlünk. A vámpírok, alakváltók és féltündék többnyire „állatiasak”, míg a mágiahasználók gyakorlatiasak és megfontoltak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A tanács tagjai a termet pásztázták. Tényleg azt hiszik, hogy valaki felpattan, és közli, hogy „én voltam, én öltem meg a tündét”? Feltűnt, hogy nem nevezték meg az áldozatot. Eltöprengtem, vajon okkal tettek-e így.

– Így is jó! – sziszegte Galiani pár feszült perc után. – A mágiahasználók már dolgoznak az ügyön, és nincs a földön olyan hely, ahol elbújhatna az elkövető, mert mi úgyis megtaláljuk.

Apám megköszörülte a torkát, és miközben szólásra nyitotta a száját, a tekintetével bocsánatot kért tőlem. Remek, úgy tűnik, eljött az idő, hogy szóba hozzuk az anyámat, akarom mondani Liendát. Nekem nincs anyám.

– Örömmel fogadjuk vissza a farkasváltó közösségbe Lienda Jacksont – mondta Jonathon. – Hosszú utat tett meg, ezért most pihen. Magával hozta a lányát is. – Oldalra nézett. – Gyere ki, Mi-scha, és köszönj a többieknek!

Tessék?!

A fülem csengeni kezdett, és fura köd ereszkedett a szemem elé. Mi történik? Vajon épp idegösszeomlásom van, vagy sokkot kaptam? Jól hallottam, amit mondott?

Fájdalom vette át a zavarodottság helyét. Lenéztem, és láttam, hogy félig átváltoztattam a kezemet karmos mancsá, amivel a tenyerembe vájtam, nyomában vér serkent. Hallottam, hogy Maximus felmordul, ahogy megérezte a szagot. Már többször is az értésemre adta, hogy a véremnek nagyon különleges, azonnal felismerhető illata van, ami egyetlen másik természetfeletről sem mondható el.

A fekete hajú lány megtorpant, majd leszegett fejjel felbaktatott az emelvényre. Ahogy végigment a pódiumon, alacsonynak és idegesnek tűnt, majd megállt az apám mellett. Amikor felemelte a